

ODLOMEK BOŽJE BESEDE

Lk 24,13–34, Pot v Emavs

Jezus in učenca v Emavs, Vatikanski muzeji, tapiserija, foto: Pavel Mušič

KORAKI metode Figulus:

1. MOLITEV K SVETEMU DUHU
2. BRANJE ODLOMKA (počasi, tako da lahko spremljamo dogajanje),
3. OBNOVA BESEDILA (s preprostimi besedami obnovimo slišani odlomek),
4. PREMIŠLJEVANJE OZ. MEDITACIJA (ob vprašanjih kot otroci, ki vedoželjno sprašujejo Boga; ko utihnejo naša vprašanja, se učimo prepoznavati vzgibe Svetega Duha),
5. TIHA MOLITEV (obrnemo se k Jezusu in mu v tišini, v srcu izpovemo kratko molitev – to, kar smo na podlagi besedila odkrili, kar nas čudi, veseli ...),
6. PODELITEV Z DRUGIMI ČLANI SKUPINE (svoja spoznanja – kolikor kdo želi – delimo z drugimi),
7. GLASNA MOLITEV (na podlagi spoznanj in prošenj se obrnemo k Bogu),
8. MOLIMO DRUG ZA DRUGEGA (molitev, ki se odpre iz izkušnje živega srečanja z Gospodom).

VPRAŠANJA za pomoč pri meditaciji

Priporočim se Svetemu Duhu. S pomočjo domišljije kratko pogledam kraj dogodka. Z očmi domišljije gledam osebe, s sluhom sprejemam, kar govorijo, s tipom se dotaknem ...

Gledam sebe, kako sem navzoč/a v dogodku kot udeleženec/ka. O vsem, kar sem prebral/a in kar se me je dotaknilo, premišlujem. Opazujem, kje in kako se dotika mojih misli, občutij, konkretnega življenja, kako razodeva Gospodovo obličje ter mene in druge v njem. V pomoč so mi lahko tudi naslednje misli ali vprašanja:

1. *Ko sta se učenca pogovarjala in razpravljala, se jim je pridružil Jezus in hodil z njima. Kdo hodi z menoj po poteh življenja?*
2. *Učenca sta pred Jezusom razgrnila svoje občutke žalosti in razočaranja, ker se pričakovanja mnogih niso uresničila. Tudi mi v življenju marsikaj upamo in pričakujemo – o čem se mi, še posebej danes, v času preizkušnje, ki jo doživljamo, pogovarjamo z Jezusom? Kaj nam odgovori?*
3. *Učenca prepoznata Jezusa po lomljenju kruha. Kako pa jaz prepoznavam Jezusa v svojem življenju?*
4. *Bistveno sporočilo odlomka.*

NEKAJ MISLI O ODLOMKU

V pričujočem odlomku nam želi evangelist Luka pokazati, kako je vstali Gospod prisoten tudi zdaj v našem življenju, življenju vernikov in kako ga lahko srečamo. Romarja iz Emavs sta podobi Cerkev, ki spremeni srce, obličje in pot, ko v obedu besede in kruha izkusi živega Gospoda. V tej pripovedi romarja – in s tem vsak vernik – preideta od tega, da »ne poznata« Gospoda Jezusa, k temu, da ga »spoznata«. Učenca iz Emavs poznata Sveto pismo, a zavrneta spotiko križa, ker ne vesta, da je križ ključ za to, da vstopita vanj in ga razumeta. Umrli in vstali Gospod – o katerem nam pripoveduje Lukov evangelij in katerega se spominjamo v evharistiji – nas pripelje do tega, da sprejmemo Jezusovo zgodbo kot uresničitev in razložitev celotnega načrta odrešenja.

Kakor se je Jezus približal dvojici iz Emavs, tako se približa vsem nam. Hodi z nami po isti poti, ne glede na to, ali so naši koraki prežeti z razočaranjem ali z upanjem, ali s smrtjo ali z življenjem. Sreča nas v našem vsakdanjem življenju popotnikov in se nam pridruži na naši poti, kamorkoli že gremo. Ne oddalji se od nas, četudi se mi oddaljujemo od njega. Sin človekov je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno (5,32; 19,10). Ta pripoved nas uči, kako razložiti Gospodov obisk. Gospod je že ves čas prisoten (»in vstopil je, da bi ostal – prebival pri njiju«), njegovo delovanje pa je tisto, ki nam omogoči prehod od žalosti in obupa k tolažbi. Če smo se prej počutili same in zapuščene, zdaj on želi v nas vzbuditi občutek, da je on z nami in da napolnjuje našo samoto. Če je bila naša pot beg, ki je bil zaznamovan z našo žalostjo, nepoznavanjem, potrtostjo in nezaupanjem, zdaj postane tek proti Jeruzalemu, proti bratom, z umom, polnim luči, in s srcem, prekipevajočim od veselja, zaupanja, poguma in upanja. V teh znamenjih lahko vsi prepoznamo prisotnost Živega v našem dejanskem življenju. To je naše srečanje z njim, srečanje, ki nas spremeni. Vera je ta življenjski odnos z njim, ki je osebni (Fausti 2012, 804–805).

Za boljše razumevanje pogledimo še nekaj komentarjev znanega odlomka. Prislunimo razmišljanjem papeža Frančiška, nadškofa Stanislava Zoreta in profesorjev Teološke fakultete – Franceta Rozmana in p. Ivana Platovnjaka.

- **Papež Frančišek: Gospod nas spremlja, ker se hoče srečati z nami, zato je jedro krščanstva srečanje z Jezusom**

Pogosto smo slišali, da krščanstvo ni samo nauk, ni samo doktrina, ni samo kultura – vse to je tudi, ampak pomembnejše in prvo je, da je **srečanje**. Nekdo je kristjan, zato, ker je srečal Kristusa, ker se je pustil srečati se z njim. Ta odlomek Lukovega evangelija nam pripoveduje o srečanju in to na takšen način, da dobro doumemo, kako ravna Gospod in kako ravnamo mi. Rojeni smo s semenom nemira, Bog je hotel tako. Gre za nemir, da bi srečali polnost, da bi srečali Boga. Včasih imamo ta nemir v sebi čisto nevede. Naše srce je nemirno, naše srce žeja po srečanju z Bogom. Išče, pogosto tudi po napačnih poteh in se izgublja, gre po ovinkih in se vrača. Po drugi strani ima tudi Bog žejo po srečanju, tako da je poslal Jezusa, da bi nas srečal, da bi prišel naproti temu našemu nemiru.

Kako ravna Jezus? V tem evangelijskem odlomku dobro vidimo, da spoštuje našo lastno situacijo, ne pritiska, ne sili, samo včasih s kakšnim trmoglavim dela tako kot s Pavlom, ki ga vrže s konja. Pogosto pa gre počasi, spoštuje naš ritem, on je Gospod potrpežljivosti. Koliko potrpljenja ima Gospod z vsakim izmed nas. Gospod hodi vstric z nami, kot vidimo pri teh dveh učencih. Posluša naš nemir, ga pozna, v nekem trenutku pa nam kaj malega pove. Gospodu je vseč poslušati našo govorico, da nas dobro razume in da da ustrezen odgovor na tisti nemir. Gospod ne pospešuje korakov, samo gre vstric z nami, je ta korak potrpežljiv. Obstaja staro pravilo za romarje, da mora pravi romar iti v korak z najpočasnejšim v skupini. Jezus je sposoben tega in to dela, ne pospešuje, počaka, da mi prvi stopimo v korak in ko je ustrezen trenutek, nas pa še vpraša. Njiju vpraša, o čem se pogovarjata, dela se, kot da nič ne ve, da bi nas spodbudil h govorjenju, to mu je vseč. Všeč mu je, če govorimo, da bi nas poslušal, kako mu odgovarjamo, zato nas pripravi do tega, da govorimo. Kakor, da bi se delal, kakor da nič ne ve, ampak to je njegovo spoštovanje do nas. Potem pa odgovori, razlaga, do

potrebne točke. Tukaj nam pravi evangelij: »Mar ni bilo potrebno, da je Mesija to pretrpel ...«. Razlagal jim je, kar je bilo napisano o njem v vseh pismih. Razlaga, pojasnjuje. Priznam, da sem zelo radoveden, kako je Jezus to razlagal, da bi še jaz kaj takega počel. To je bila lepa kateheza. Potem pa se Jezus, ki se je tako približal, dela, kot da bo šel naprej, da bi videl, koliko je v nas nemira. Rečeta mu, ostani še z nama. Tako pride do srečanja. Srečanje pa ni samo trenutek lomljenja kruha. Srečanje je vsa ta pot. Mi srečujemo Jezusa v temi svojih dvomov, v hudih dvomih naših grehov, kjer nam lahko pomaga v naših nemirih ... vedno je z nami. Gospod nas spremlja, ker se hoče srečati z nami. Zato je jedro krščanstva srečanje – srečanje z Jezusom. Veliko ljudi ne zna odgovoriti na vprašanje, zakaj so kristjani: nekateri iz izročila, iz tradicije, nekateri vedo povedati, da so ga srečali, a niso opazili tega srečanja. Jezus nas vedno išče, vedno, in v nas je ta naš lastni nemir in trenutek, ko se naš nemir sreča z Jezusom, se začne življenje milosti, življenje v polnosti, življenje krščanske poti. Naj da Gospod vsem nam to milost, da bi vsak dan srečali Jezusa, da bi vedeli, da nas on pozna, da hodi vštric z nami v vseh trenutkih našega življenja, je naš sopotnik na romanju. (Nagovor papeža Frančiška pri jutranji maši v Domu svete Marte, 26. 4. 2020, prevod br. Miran Špelič).

- **Nadškof Stanislav Zore: Naj se razočaranje in beg spremenita v vrnitev in srečanje**

Nedeljski nagovor ob 3. velikonočni nedelji: »Dragi bratje in sestre, čas po veliki noči je čas utrjevanja vere. V jutru velike noči, ni nihče veroval. Evangeliji sicer nič ne povedo o Mariji, Jezusovi Materi. Zanj nekateri pravijo, da se ji je od mrtvih vstali Jezus prikazal kot prvi. Frančiškani imamo rožni venec, v katerem premišljujemo o skrivnostih Marijinih radosti. Ena od teh skrivnosti se glasi: »Ki si ga Devica Brezmadežna z veseljem prva od mrtvih vstalega videla«. V evangeljskih poročilih o tistem jutru pa ne beremo o vstajenju, življenju, upanju, ampak o žalovanju, jok, razočaranju, o begu. O begu govori tudi odlomek iz evangelija po Luku za današnjo nedeljo – evangelij, kot bi ga pisatelj pisal za ta čas bega pred boleznijo, za čas globokega dvoma in zaskrbljenosti za prihodnost. Naj iz tega odlomka vzamem tri prizore, tri drže, v katerih nastopajoči stopajo iz okolja pred dva tisoč leti in se mi, ljudje našega časa, nenadoma prepoznamo v njih in njihovem doživljanju. Ko beremo o njihovih pogovorih in čutenjih se zdi, kot bi govorili iz naših misli, kot bi izražali naše bojzani in kot bi trepetali z našimi srci. Prvi stavek povesta učenca, ki bežita iz Jeruzalema proti Emavs. Med seboj govorita o doživetjih zadnjih dni. Pogovarjala sta se o vsem tem, kar se je zgodilo. Med pogovorom se jima je približal Jezus in začel hoditi z njima. »O kakšnih rečeh se pogovarjata med potjo,« ju je vprašal. Iz njiju se je ulilo, kot bi dvignil zapornice pri jez. Skozi njuno pripovedovanje je drla bolečina in stiska, ki sta ju ob Jezusovi obsodbi, njegovem prijetju, križanju in smrti doživljala zadnje dni.

Potem pa stavek, v katerem sta povzela vse, kar sta doživljala od križanja naprej, kar ju je pognalo na pot iz Jeruzalema in na beg v Emavs: »Mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo rešil Izraela ...«. Kakšne ruševine pričakovanj prihodnosti, sanj ... mi pa smo upali, da je on tisti. Kakšne sanje in načrte ste imeli okoli novega leta, ko je na Kitajskem novi koronavirus že začrtoval bližnjo prihodnost sveta? Velika večina bi lahko v nekoliko spremenjeni obliki ponovila stavek učencev iz Emavs: Mi pa smo upali ... Jaz sem načrtoval dolgo pričakovano potovanje, jaz pa sem upal, da bomo to poletje lahko kupili novo stanovanje, jaz pa sem načrtoval, kako lepo nam bo s sošolci na maturantskem plesu, jaz pa sem v tej pomladi načrtoval poroko, ... Koliko je teh: jaz pa sem upal, mi pa smo upali ... Ko se je pokazalo, da za obvladovanje te bolezni ne bo dovolj nekaj aspirinov, čajčkov in počitka, se je v nas in med nami začela rojevati jeza, razočaranje, stiska. Človek ne bi pobegnil samo iz Jeruzalema, ampak bi skočil iz svoje kože. Dogodek na poti pa nas usmerja k drugačnemu delovanju. Ob vsej žalosti in razočaranju učenca nista otopela do te mere, da bi se zaprla vase in v svojo žalost. Opazila sta tujca, ki se jima je pridružil. Z njim sta se zapletla v pogovor in mu razlagala vse, kar sta doživela in o čemer sta se pogovarjala po poti.

Kako pomembno je, da se v času preizkušnje ne zapremo vase. Kakor Jezus na križevem potu, ki ni omahnil v svojo bolečino, ampak je ob vsem, kar je doživljal, ostajal pozoren do ljudi okoli sebe: do matere, do Simona, do Veronike, do žena ob poti. Kdo je v tem trenutku ob moji poti, kdo hodi z menoj in me nevsiljivo, z velikim spoštovanjem vabi iz moje potrnosti, iz moje ujetosti v žalost in razočaranje? Verjetno

tako kot Jezus z učencema, tudi on stopa z menoj po poti, čeprav grem proč od Jeruzalema, proč od skupnosti. Zakaj? Da bi se na poti odprlo moje srce in bi začel v resnici govoriti z njim. Prav ta pogovor, ki je razvnel srca za razumevanje pisem, je učenca nagnil, da sta ga povabila, naj ostane z njima in on je ostal z njima. Ni se jima vsiljeval. Njegova navzočnost je bila tako blagodejna, da sta želela, da ostane z njima. Za koga bi vi želeli, da ostane z vami? Ne, ker si od njega obetate korist, lažjo dosego ciljev ali kar koli že. Ne, naj ostane z vami tujec, ki vas je poslušal in ste ob njem začeli hrepeneti po več, po boljše, ko cilj ni bil več Emavs, ampak srečanje, spoznanje. Pri mizi so se jima odprle oči in sta ga spoznala. Brez želje, da bi ostala z njim, ampak z nezaustavljivo željo, da bi o srečanju pripovedovala skupnosti v Jeruzalemu. Tekla sta tja in pripovedovala o vsem, kar sta doživela. Naj tudi vas ta čas vrača v skupnosti – družine, sosedov, Cerkev in vseh drugih skupnostih, v katerih živite in delate. Naj se razočaranje in beg spremenita v vrnitev in srečanje. Vsem želim, da bi ta čas postal čas srečanj, v katerih bi na novo odkrili družino, na novo odkrili skupnost.« (Nagovor nadškofa Stanislava Zoreta na 3. velikonočno nedeljo)

- **France Rozman: Ker vse Sveto pismo govori o reševanju človeka iz greha, vse Sveto pismo vodi h Kristusu**

Že rano v jutru se je prikazal Mariji Magdaleni. Njej se je prikazal najprej. Isti dan, zelo verjetno že dopoldne ali vsaj zgodaj popoldne se je posebej prikazal Petru. O tem poročata Luka (24,34) in Pavel (1 Kor 15,15), noben pa tega podrobno ne opisuje. Isti dan, pozno popoldne, se je prikazal učencema na poti v Emavs. O tem obsežno poroča samo Luka (24,13–35). Prav tisti dan, pravi Luka, sta dva izmed učencev potovala v vas, ki se imenuje Emavs in je oddaljena 60 tečajev od Jeruzalema. Po vsem tem, kar se je zgodilo na velikonočno jutro na Jezusovem grobu, sklepamo, da sta učenca odpotovala iz Jeruzalema na veliko noč popoldne. Najbrž sta šla na pot, ko je ponehala opoldanska vročina. Emavs je verjetno današnji el-Cubebe, ki je 11 kilometrov oddaljen od Jeruzalema in je znan iz srednjeveškega romarskega izročila. Ta razdalja se ujema z Lukovo navedbo razdalje 60 tečajev. Tečaj je bil dolžinska mera 185 metrov. Tako bi bilo 60 tečajev približno 12 kilometrov. Luka verjetno misli na pot tja in nazaj.

Ne pove, kdo sta bila učenca. Gotovo nista bila izmed dvanajstih apostolov, ker sta pri vrnitvi našla apostole na kraju, kjer so se zadrževali iz strahu pred Judi. Morda sta bila izmed dvainsedemdeseterih, ki jih je Jezus med svojim javnim delovanjem poslal v misijonsko prakso, kajti tudi o tem poroča samo Luka (10,1–12). Ker se eden imenuje Kleopa, ime drugega pa Luka zamolči, sklepajo nekateri, da bi utegnil biti on sam. Izrazil bi se podobno, kot Janez, ki pravi: »Peter in oni drugi učenec sta se odpravila na pot in šla h grobu« (20,3), pri čemer je jasno, da je »oni drugi učenec« Janez sam. Vendar v Lukovem primeru to ni mogoče, kajti Luka je bil takrat še pogan in je živel v Antiohiji. Najbolj verjetno sta bila dva ožja Jezusova somišljenika, ki sta bila v Emavsu. Tja nista potovala, da bi se izognila zalezovanju judovskih vohunov, se morda znebila morečega jeruzalemskega ozračja, ki je bilo še vedno sovražno do Jezusa, ali da bi obupala nad Jezusom in zato preprosto šla domov. Prav tako ni verjetno, da bi se jima Jezus prikazal zato, ker sta se oddaljila od drugih učencev, saj sta bila z njim tesno povezana in sta se takoj po srečanju vrnila k njim in jim navdušeno pripovedovala, kaj sta doživela na poti v Emavs. Ni se jima prikazal zato, da bi ju privedel nazaj k svojim. Spadala sta med tiste učence, ki so tako, kot večina judovskega ljudstva, pričakovali, da bo Jezus obnovil nekdanjo slavo Izraela. Vendar je minilo od njegove smrti že tri dni. Judje so mislili, da se duša zadržuje v umrljem še tri dni po smrti in če se mrtvi tretji dan ne povrne v življenje, potem je z njim res konec.

Izgubo Jezusa sta težila s tem, da sta se pogovarjala. Pogovor se je, razumljivo, nanašal na vse, kar se je bilo zgodilo zadnje dni v Jeruzalemu. Med tem, ko sta se pogovarjala in razpravljala, se jima je približal sam Jezus in hodil z njima. Njune oči pa so bile zadržane, da ga nista spoznala. Morda zato, ker se jima je prikazal v drugi podobi (Mr 16,12). Sprva ni govoril, nato pa jima je z vprašanjem »o kakšnih rečeh se pogovarjata med potjo« omogočil, da sta se do kraja razgovorila in s tem olajšala svojo dušo. Človeku v trpljenju, posebno duševnem, je treba predvsem prisluhniti in pustiti, da se izpove. Ko vse pove, se olajša in ozdravi. Vedela sta tudi za sporočila žena, ki so bile tisto jutro na Jezusovem grobu. Čeprav so pripovedovale o prikazni angelov,

ki so dejali, da Jezus živi, ju to ni pomirilo, temveč še bolj zbegalo. Motilo ju je to, ker niti žene niti nekateri izmed učencev, ki so šli h grobu, tam niso videli Jezusa. Kakor vsak povprečen Jud, sta tudi onadva od Jezusa pričakovala najprej narodno rešitev. To pa se ni zgodilo, temveč je že tretji dan, odkar je mrtev. To ju je pahnilo v razočaranje. Napačno pojmovanje, če že ne kar smešenje vsega, kar so govorile žene, je bil prvi odziv na Jezusovo vstajenje, podobno kakor so se na binkošti najprej posmehovali apostolom, češ da so se napili sladkega vina (Apd 2,13). Vse to spričuje, da so Jezusovi učenci sprejemali sporočila žena vse prej kot lahkoverno.

Jezus ju ni tolažil, temveč jima je začel razlagati vse, kar je bilo o Mesiju napovedanega v knjigah Svetega pisma. Njegova smrt torej ni bila naključje, še manj samo posledica človeške hudobije. Predvidena je bila v Božjem odrešenjskem načrtu, ki je pravzaprav vsebina Svetega pisma. Luka ne pove, katera mesta iz Svetega pisma jima je razlagal, čeprav pravi, da je »začel z Mojzesom in vsemi preroki.« Ker pa vse Sveto pismo govori o reševanju človeka iz greha – to pa je ravno bistvo Jezusovega odrešenja, ki ga je dosegel z vstajenjem – tako rekoč vse Sveto pismo vodi h Kristusu. Samo v njem ima Sveto pismo svoj pravi smisel, vendar ljudje tega kar niso mogli prav doumeti. Kako naj bi Mesija trpel? On, ki je bil prerok, mogočen v dejanju in besedi pred Bogom in vsem ljudstvom. In vendar je bilo prav trpljenje zanj prehod v zmagoslavje. Potrebno je bilo, da je to pretrpel in šel v svojo slavo. Jezus torej trpljenja ni odpravil, pač pa ga je osmisлил.

Ko ju je tako pripravil na razodetje, so se približali vasi, kamor so bili namenjeni. Delal se je, kakor da gre dalje. Onadva pa sta ga primorala, da je šel z njima v hišo in sedel za mizo. Sedaj je bil njun gost. Judje so gosta nadvse cenili. Pri jedi je imel častno mesto. Tudi Jezus je prevzel vlogo gostitelja in vodil obed. Ta pa se je začel s tem da je najprej blagoslovil kruh, ga nato razlomil in ponudil njima. Kruh je bil glavna judovska jed. Vsak obed se je začel z blagoslovom kruha. Ko sta ga opazovala, sta se spomnila čudežne pomnožitve kruha pri Betsajdi, kako je tudi tam vzel kruh, se ozrl v nebo, zmolil nad njim blagoslov in ga dal množici. Kruha kar ni zmanjkalo, tako da so vsi v Jezusu videli več kot navadnega človeka. Obnašal se je tako, kot pri tem nepozabnem čudežu, tako da sta ga spoznala prav po lomljenju kruha. V hipu, ko sta ga spoznala, jima je izginil izpred oči. Pri priči sta vstala in pohitela v Jeruzalem, da sta povedala apostolom in tistim, ki so bili z njimi, kaj vse sta doživela na poti in kako sta Jezusa prepoznala po lomljenju kruha (Rozman 1991, 184–187).

- **P. Ivan Platovnjak: Sveto pismo razžari srca, da moremo spremeniti križ, simbol smrti, v simbol življenja in upanja ...**

Tako, kot se Jezus približa ljudem, smo povabljeni tudi mi, da se jim približamo. Prvi korak: Začne z dejstvi (Lk 24,13–24). Jezus sreča dva prijatelja, ki doživljata občutke strahu in nemira, pomanjkanja zaupanja in zgražanje. Bežita. Moč smrti in križ sta ubila v njiju vsakršno upanje. Jezus pristopi k njima in hodi z njima. Poslušajta njun pogovor in ju celo vpraša: »O kakšnih rečeh se pogovarjata med potjo?« Trenutno prevladujoča ideologija jima preprečuje pravo razumevanje dogodkov in kritični premislek, zato mu odgovorita: »Si ti edini tujec v Jeruzalemu ...« O čem danes govorijo tisti, ki trpijo? V čem je danes vera v krizi? Prvi korak je ta: približati se ljudem, prisluhnuti njihovi resničnosti, težavam; biti sposoben postavljati vprašanja, ki pomagajo gledati resničnost bolj realno in kritično.

Drugi korak: Uporabi Sveto pismo (Lk 24, 25–27). Jezus uporablja Sveto pismo ne zato, da bi ljudi o njem poučeval, ampak da bi osvetlil težavo, ki tare njegova prijatelja, in tako v drugačni luči, kot jo vidita sama, osvetli njuno situacijo in doživljanje. S pomočjo Svetega pisma Jezus oba učenca vodi v Božji načrt in jima pokaže, da Bog tudi z Jezusovo smrtjo na križu ni dovolil, da bi bilo vsega konec. Jezus Svetega pisma ne uporablja kot strokovnjak, ki ve vse, ampak kot spremljevalec, ki želi pomagati svojima prijateljema, da se spomnita stvari, ki sta jih pozabila, in sicer Mojzesa in prerokov. Jezus svojima prijateljema ne daje občutka nevednosti, ampak si prizadeva ustvariti okolje, v katerem se bosta lahko spomnila na to, kar je o teh dogodkih (na)povedano v Svetem pismu. Drugi korak je torej: s pomočjo Svetega pisma osvetliti situacijo in spremeniti križ, simbol smrti, v simbol življenja in upanja. Na ta način postane tisto, kar nam preprečuje življenje, svetloba in moč.

Tretji korak: praznovanje in deljenje v skupnosti (Lk 24,28–32). Sveto pismo samo učencema oči ne odpre, ampak razžari njuna srca (Lk 24,32). To, kar prijateljema odpira oči in jima omogoča, da odkrijeta Jezusovo navzočnost, so lomljenje in delitev kruha ter praznovanje. Takoj, ko prepoznata Jezusa, le ta izgine iz njune družbe. In potem doživita vstajenje, se prerodita in pogumno hodita sama. Jezus torej poti svojih prijateljev ne prevzame. Ni pokroviteljski, zaščitniški. Zdaj, ko sta ob Jezusovi pomoči »vstala«, lahko učenca stopita na svoje noge. Tretji korak je naslednji: dobro je vedeti, kako ustvariti molitveno in bratsko vzdušje, kjer lahko deluje Duh. Duh je tisti, ki nam omogoča, da odkrijemo in izkusimo Božjo besedo v svojem življenju in nas privede do razumevanja pomena Jezusovih besed (Jn 14,26; 16,13).

Cilj: Vstaneta in gresta proti Jeruzalemu (Lk 24,33–35) Pri obeh učencih se je vse spremenilo. Sama vstaneta. Znova sta opogumljena in se odpravita nazaj v Jeruzalem, kjer še vedno delujejo sile smrti, ki so ubile Jezusa, kjer pa so tudi sile življenja – v izmenjavi izkušenj vstajenja. Pogum je zamenjal strah. Vrnitev je namesto bega. Vera namesto dvoma, njene odsotnosti. Upanje namesto obupa. Kritična vest namesto vdanosti v usodo. Svoboda namesto ujetosti v strah, ki hromi. Z eno besedo, življenje namesto smrti! In namesto novice o Jezusovi smrti, dobra novica o njegovem vstajenju! To je cilj branja Svetega pisma: izkusiti navzočnost Jezusa in njegovega Duha v naši sredi. Duh je tisti, ki nam odpira oči za Božjo besedo in resničnost ter nas nagovarja, da izkušnje vstajenja delimo z brati. To velja še danes, na srečanjih v vseh naših skupnostih.

Ko Jezus vstopi, spremeni vse: iz nesmisla postane zgodba odrešenja, razlomljenost spremeni v občestvo, prekine beg in ga obrne v smer odnosa, bolečino spremeni v priložnost učenja in druženja, pogled človeka odpre za Božji pogled. Naše prošnje uresniči onkraj tega, kar si predstavljamo. In ima čas, da nas sliši in popelje na pot, ki je včasih dolga, da lahko te prošnje uresniči. Gospod, vstopi ravno tja, kjer te potrebujem, pa še sam ne vem. Vstopi, prosim, v naša občestva, da bomo videli najprej tebe in odnose (p. Ivan Platovnjak, Lectio Divina, Ignacijev dom duhovnosti, 21. 4. 2020).

*»Iz svete hostije vstopa skozi moje oči tvoj pogled v mojo dušo.
Vse premalo se zavedam, da si že v meni, čeprav te še vedno s hrepenenjem išče moje oko.
Ko te okušam, si že v meni po svoji Besedi –
pot življenja, ljubezen dneva, resnica vere, studenec upanja.
Zedinjenje s teboj povezuje vse moje ude v tvojo sveto skrivnost z vsemi udi tvojega kraljestva.«*
Stanka Mihelič

Reference:

- Fausti, Silvano. 2012. *Skupnost bere Lukov evangelij*, Mohorjeva družba Celje, str. 804–810.
- Nadškof Stanislav Zore: Nagovor na 3. velikonočno nedeljo, Radio Ognjišče, pridobljeno 27. 4. 2020.
- Misli papeža Frančiška pri jutranji maši v Domu svete Marte, 26. 4. 2020 (prevod br. Miran Špelič).
- Ignacijev dom duhovnosti, Lectio Divina – Pripravil: p. Ivan Platovnjak, pridobljeno 21. 4. 2020; <https://ignacijevdom.si>.
- Rozman, France. 1991. *Velika noč: po pričevanju evangelijev*, Ljubljana: DZS, str. 184–187.

Ljubljana, 28. aprila 2020

Pripravila: Polona Vesel Mušič,
polona.vmusic@gmail.com

Fotografija 1: Pavel Mušič,
Fotografija 2: splet